

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a JUDr. Jany Kubenové ve věci žalobce: **P. Š.**, nar., bytem, právně zast. JUDr. Zuzanou Špitálskou, advokátkou se sídlem Plzeňská 4, 150 00 Praha 5, proti žalovanému: **Hasičský záchranný sbor Zlínského kraje**, se sídlem Přílucká 213, 760 01 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2014, č. j. HSZL-2273-11/K-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje ze dne 24. 7. 2014, č. j. HSZL-2273-11/K-2014, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Zuzany Špitálské, advokátky, se sídlem Plzeňská 4, Praha 5.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se svou žalobou ze dne 6. 8. 2014 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2014, č. j. HSZL-2273-11/K-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 28. 4. 2014, HSZL-2273-6/K-2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o jeho žádosti na přiznání náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění v souvislosti se služebním úrazem.

II. Průběh správního řízení

Žalobce podal u prvostupňového správního orgánu dne 3. 2. 2014 žádost o vyplacení náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění ve výši 5.000.400 Kč, a to v souvislosti se služebním úrazem, který utrpěl dne 10. 2. 2010 jako příslušník Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje (dále jen „HZS“). Požadované odškodnění představovalo šestinásobek odškodnění určeného znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví ortopedie a traumatologie vypracovaným dne 22. 1. 2014 MUDr. L. Ž. (dále jen „znalecký posudek“).

Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci přiznáno odškodnění za ztížení společenského uplatnění ve výši 833.400 Kč. V odůvodnění rozhodnutí prvostupňový správní orgán konstatoval, že žalobci přiznaná částka vychází ze znaleckého posudku, v němž znalec ohodnotil ztížení společenského uplatnění žalobce počtem 4.630 bodů ve smyslu ust. § 7 odst. 1 vyhlášky č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění (dále také „citovaná vyhláška“), přičemž tuto bodovou hodnotu znalec na základě ust. § 6 odst. 1 písm. c) citované vyhlášky dále zvýšil o 50 %, neboť škoda na zdraví žalobce vedla ke zvlášť závažným následkům, které podstatně omezují nebo významně mění jeho uplatnění v životě. Celkově tak znalec vyjádřil míru ztížení společenského uplatnění žalobce počtem 6.945 bodů, což při hodnotě 120 Kč za jeden bod (ust. § 7 odst. 2 citované vyhlášky) činí 833.400 Kč. Znalecký posudek byl zaslán k posouzení Lékařské komisi Zdravotního zařízení Ministerstva vnitra, Oblastnímu zdravotnickému zařízení Brno, jímž bylo bodové hodnocení tak, jak bylo provedeno znalcem, shledáno oprávněným.

K požadavku žalobce na šestinásobné zvýšení odškodnění ve smyslu ust. § 7 odst. 3 citované vyhlášky prvostupňový správní orgán uvedl, že dle jeho názoru by takový postup nebyl přiměřený okolnostem posuzovaného případu. Žalobce vedl v době před pracovním úrazem život srovnatelný s jinými příslušníky HZS jeho věku, společenského postavení a pracovního zařazení. Pakliže žalobce dokládal, že je členem sboru dobrovolných hasičů, jakož i aktivním sportovcem, pak to je dle prvostupňového správního orgánu mezi příslušníky HZS zcela běžné. Rovněž pak další žalobcem dokládané aktivity, jako je turistika, včelařství, myslivost, rybolov, budování rodinného života a opravy vlastního bydlení nepovažoval prvostupňový správní orgán za natolik významné, aby ospravedlňovaly žalobcem požadované zvýšení odškodnění.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž se vymezil proti názoru prvostupňového správního orgánu, že nebyly naplněny podmínky pro postup dle ust. § 7 odst. 3 citované vyhlášky. Tvzení, že volnočasové aktivity žalobce jsou běžné i u jiných příslušníků HZS, nemůže dle žalobce jako důvod pro nepřiznání zvýšení odškodnění obstát. Žalobce zdůraznil, že podmínky pro další mimořádné zvýšení odškodnění musí být posuzovány vždy individuálně, přičemž žalobce trval na tom, že v jeho případě rozsah mimopracovních a volnočasových aktivit postup podle ust. § 7 odst. 3 citované vyhlášky bezesporu odůvodňují. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že služební funkcionář rozhodující o odškodnění za ztížení společenského uplatnění by měl rozhodovat podle stejných kritérií jako soudy v občanskoprávních a pracovněprávních věcech. Pakliže tak prvostupňový správní orgán neučinil, postupoval v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Žalobce ve svém odvolání odkázal na bohatou rozhodovací činnost civilních soudů, které v situacích srovnatelných se žalobcovou shledaly důvody pro mimořádné navýšení odškodnění dle ust. § 7 odst. 3 citované vyhlášky. Rozhodnutí prvostupňového správního orgánu tak dle názoru žalobce nerespektuje požadavek, aby bylo ve skutkově srovnatelných případech rozhodováno totožně. Žalobce zdůraznil, že služební úraz, který utrpěl v mladém

věku 29 let, zasáhl do všech oblastí jeho dosavadního života, prakticky mu znemožnil výkon povolání, výrazně omezil jeho možnosti zapojení do pracovního procesu a nezanedbatelným způsobem zasáhl i do jeho rodinného života a oblasti zájmových a volnočasových aktivit.

III. Obsah napadeného rozhodnutí

O podaném odvolání žalovaný rozhodl tak, že jej zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na ust. § 104 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), podle něhož *„ministerstvo [vnitřní] v dohodě s Ministerstvem financí, Ministerstvem spravedlnosti a zpravodajskými službami stanoví vyhláškou postup při určování výše náhrady za bolest a za ztížení společenského uplatnění.“* Podle žalovaného je tedy patrné, že zákonodárcem bylo zamýšleno vytvořit prováděcí právní předpis, který by upravil oblast náhrady škody na zdraví u příslušníků bezpečnostních sborů. Takto se však nestalo, proto je podpůrně využívána vyhláška č. 440/2001 Sb., která je prováděcím předpisem k zákonu č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, a dříve platnému zákonu č. 40/1964 Sb., občanskému zákoníku. Citovaná vyhláška tedy primárně dopadá na pracovněprávní a občanskoprávní vztahy, nicméně byla až do jejího zrušení zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, využívána i v podmínkách služebního poměru, přičemž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 2/2011 musí služební funkcionář rovněž zvážit případnou aplikaci ust. § 7 odst. 3 citované vyhlášky a posoudit, zda se nejedná o případ zvlášť výjimečný a hodný mimořádného zřetele, který by ospravedlňoval další zvýšení odškodnění. Žalovaný dále uvádí, že podle judikatury se o mimořádný případ jedná tehdy, jsou-li možnosti poškozeného velmi výrazně omezeny či ztraceny ve srovnání s vysokou a mimořádnou úrovní jeho kulturních, sportovních či jiných aktivit v době před vznikem újmy, utrpěl-li poškozený újmu na zdraví na počátku produktivního věku, je-li v důsledku úrazu téměř vyřazen ze života apod. Podle žalovaného je nepochybné, že zdravotní komplikace, které žalobci v důsledku pracovního úrazu vznikly, velmi výrazně ovlivnily další způsob jeho života. V této souvislosti však žalovaný zopakoval úvahy prvostupňového správního orgánu, že aktivity žalobce byly srovnatelné s jinými příslušníky HZS.

Dále žalovaný konstatoval, že v případě žalobce byla bodová hodnota ztížení společenského postavení již samotným znalcem navýšena o 50 %. O tom, zda toto navýšení není dostačující a jsou dány podmínky pro zvýšení odškodnění dle ust. § 7 odst. 3 citované vyhlášky, přitom rozhoduje pouze soud. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 5. 10. 2011, sp. zn. 21 Cdo 2327/2010, ust. § 7 odst. 3 citované vyhlášky patří k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem, ale závisí v každém konkrétním případě na úvaze soudu. Na základě zde uvedeného má tedy žalovaný za nepochybné, že služební funkcionář není oprávněn suplovat úlohu soudu v rozhodování, zda se jedná o případ hodný mimořádného zřetele a jaké zvýšení náhrady je v posuzované věci přiměřené, byť to konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 Ads 2/2011-73. Služební funkcionář je pouze osobou pověřenou zákonem jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru a nelze mu dle názoru žalovaného přisuzovat úlohu soudu v tak zásadní věci, jakou je kvalifikace „zvlášť výjimečného případu hodného mimořádného zřetele“. Teprve až na základě rozsudku soudu může služební funkcionář vydat rozhodnutí, kterým bude poškozenému (v daném případě žalobci) přiznáno zvýšené odškodnění.

Pro úplnost žalovaný uvedl, že se seznámil i s judikaturou citovanou v podaném odvolání, nicméně (jak připouští samotný žalobce) případy v judikatuře uvedené nejsou zcela skutkově totožné se situací žalobce.

IV. Žaloba

V žalobě ze dne 6. 8. 2014 doručené Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) dne 8. 8. 2014 žalobce namítal, že žalovaný se ve svém rozhodnutí dopustil nesprávného právního posouzení věci. Žalobce se vymezil proti názoru žalovaného, že o zvýšení odškodnění na základě ust. § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. může služební funkcionář rozhodnout až na základě rozsudku soudu. Žalobce zdůraznil, že touto problematikou se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č. j. 6 Ads 2/2011-66, z něhož jednoznačně plyne, že o zvýšení odškodnění ve zvlášť výjimečných případech hodných mimořádného zřetele rozhoduje samotný služební funkcionář obdobně, jako tak činí v občanskoprávních a pracovněprávních věcech soudy. Je tedy zřejmé, že prvostupňový správní orgán, jakož i žalovaný měli pravomoc o věci rozhodnout.

Dále žalobce uvedl, že odškodnění za bolest a ztížení společenského uplatnění by mělo být stanoveno v takové výši, aby kompenzovalo imateriální požitky, o které poškozený v důsledku újmy na zdraví přišel. Žalobce si je přitom vědom, že každý případ je nezbytné posuzovat individuálně, avšak ve srovnatelných případech by mělo být postupováno obdobně, proto bylo legitimní očekávat, že správní orgány budou při rozhodování o výši odškodnění vycházet též z relevantní judikatury obecných soudů, aby tak nedocházelo k nedůvodným rozdílům. Takto se však nestalo. Žalobce má za to, že v jeho případě jsou důvody pro další zvýšení odškodnění dle ust. § 7 odst. 3 citované vyhlášky dány. Před úrazem byl žalobce ve služebním poměru u HZS Zlínského kraje a pracoval na pozici velitele družstva a v případě nepřítomnosti velitele směny i jako jeho zástupce. Mimo to byl žalobce starostou sboru dobrovolných hasičů, což obnášelo zajištění chodu občanského sdružení, organizaci společenských událostí v obci a zajištění akceschopnosti místní zásahové jednotky. Dále byl žalobce členem společnosti Ř. – P., v níž pracoval jako lesní hospodář na ploše 100 ha lesního porostu. Pro tuto společnost prováděl rizikové kácení stromů v nedostupných oblastech a plánoval si zvýšit kvalifikaci v této činnosti. Žalobce rovněž pracoval pro obecní úřad v místě svého bydliště jako styčný pracovník pro přenos důležitých informací a v době úrazu kandidoval do zastupitelstva obce. Ve volném čase se kromě aktivní účasti v jednotce dobrovolných hasičů věnoval množství sportů (kopaná, basketbal, volejbal, cyklistika, plavání, lyžování apod.), věnoval se horolezectví a působil jako letecký záchranář – lezec. Žalobce se věnoval též vysokohorské turistice a zajímal se o historii kraje. Jeho dlouholetým koníčkem bylo včelaření. Pro své pestré předúrazové aktivity měl žalobce i četné společenské kontakty, které jeho život rovněž výrazně obohacovaly.

Kvůli následkům úrazu je žalobce podstatně omezen ve svém každodenním životě a množství dřívějších aktivit se musel zcela vzdát. Vlivem utrpěné zlomeniny nosních kůstek má žalobce potíže s dýcháním nosem. Dále žalobce trpí bolestmi zubů, krční páteře se závratěmi, zátěžovými bolestmi pravého kyčle, kolena a hlezna. V důsledku bolesti je žalobce schopen stát nebo sedět maximálně dvě hodiny a musí často měnit polohu. Na bolesti musí denně užívat analgetika. V chůzi je omezen a je odkázán na dvě francouzské hole. Po úrazu žalobce absolvoval složitou léčbu a následnou rehabilitaci, avšak nedošlo k uspokojivé úpravě jeho zdravotního stavu. Vedle poškození tělesného zanechal úraz vážné následky rovněž na psychice žalobce, neboť u něj došlo k rozvoji vážné psychické poruchy, pro niž byl nucen vyhledat odbornou pomoc psychiatra. Manželství žalobce se po úrazu rozpadlo.

V důsledku úrazu je žalobce poživitelem invalidního důchodu II. stupně a je částečně závislým na pomoci jiných osob. Vzhledem k tomu, že žalobce nemůže vykonávat práci

profesionálního hasiče a jiné zaměstnání se mu nepodařilo najít, je veden jako uchazeč o zaměstnání na Úřadu práce.

Ze všech uvedených důvodů má žalobce za to, že jeho požadavek na zvýšení odškodnění je oprávněný, a požaduje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Ve svém vyjádření setrval žalovaný na svém dřívějším stanovisku obsaženém v napadeném rozhodnutí, přičemž dodal, že pokud by služební funkcionář přistoupil na výklad žalobce a konstatoval by, že se jedná o zvlášť výjimečný případ hodný mimořádného zřetele, překročil by tak své pravomoci a jeho rozhodnutí by bylo nezákonné. Žalovaný trvá na tom, že úmyslem zákonodárce nebylo rozšířit pravomoc spočívající v rozhodování, zda byly naplněny podmínky ust. § 7 odst. 3 citované vyhlášky, na jiné subjekty než na soud. Vyhláška byla primárně vytvořena pro oblast odškodňování pracovních úrazů a pro potřeby služebního poměru měla sloužit pouze jako přechodný právní předpis. Žalovaný poukázal na to, že jedním z klíčových principů právního státu je, že stát (jeho orgány) nesmí činit nic, co jim zákon nedovoluje. V daném případě je jednoznačně stanoveno, že o zvýšení odškodnění podle § 7 odst. 3 citované vyhlášky, je oprávněn rozhodovat toliko soud.

K vyjádření žalovaného zaslal žalobce krajskému soudu svoji repliku, v níž opětovně polemizuje s právním názorem žalovaného o absenci pravomoci k rozhodování o zvýšení odškodnění. Žalobce trvá na tom, že s ohledem na specifika řízení podle zákona o služebním poměru je služební funkcionář povinen rozhodovat i o případném zvýšení odškodnění podle § 7 odst. 3 citované vyhlášky. Není přípustné, aby služebním úrazem na zdraví poškozený příslušník bezpečnostního sboru, který nemá možnost obrátit se s požadavkem na zvýšení odškodnění na soud (právě z důvodu specifik řízení s příslušníky bezpečnostních sborů), byl připraven o možnost aplikace ust. § 7 odst. 3 citované vyhlášky. Úmyslem zákonodárce podle přesvědčení žalobce rozhodně nebylo docílit rozdílného zacházení mezi příslušníky bezpečnostních sborů a zaměstnanci v pracovním poměru.

Pro úplnost žalobce dodává, že po podání žaloby u něj došlo ke změně stupně invalidity – toho času mu byl přiznán III. stupeň invalidity, což objektivizuje tvrzení žalobce o závažnosti dopadu služebního úrazu na jeho život.

V průběhu řízení před krajským soudem, konkrétně dne 21. 10. 2015, žalobce dále zaslal soudu aktuální posudek o invaliditě ze dne 31. 8. 2015, který navrhl k dokazování.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ust. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem výslovně souhlasili. Krajský soud přitom nepominul, že žalobce následně v průběhu řízení navrhl provedení dokazování jím doloženým posudkem o invaliditě ze dne 31. 8. 2015, avšak s ohledem na aktuální stanovisko Nejvyššího správního soudu vyjádřené v usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As

93/2014-48, nepovažoval krajský soud tuto skutečnost samu o sobě za překážku rozhodnutí věci bez jednání. Nadto krajský soud neshledal nařízení jednání v dané věci potřebným.

Krajský soud na základě včasné podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalovaného, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Těžiště projednávané žaloby tkví v tvrzení žalobce o nezákonnosti postupu žalovaného spočívajícího v odepření posouzení podmínek pro zvýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění ve smyslu ust. § 7 odst. 3 citované vyhlášky.

Krajský soud nejprve považuje za potřebné shrnout ve stručnosti právní úpravu dopadající na posuzovaný případ.

Podle ust. § 101 zákona o služebním poměru v rozhodném znění má příslušník, který utrpěl služební úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, nárok na různé druhy náhrad, mezi nimi též na náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění. Pravomoc určit výši náhrady škody svěřuje zákon o služebním poměru příslušnému služebnímu funkcionáři (ust. § 111 odst. 2 *in fine* zákona o služebním poměru). Procesní postup je blíže upraven v ust. § 169 a násl. zákona o služebním poměru, přičemž v úvahu přichází též subsidiárního použití zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Postup při určování výše náhrady škody za bolest a ztížení společenského uplatnění měl být podle ust. § 104 odst. 2 zákona o služebním poměru stanoven vyhláškou Ministerstva vnitra po dohodě s Ministerstvem financí, Ministerstvem spravedlnosti a zpravodajskými službami. Tato vyhláška však nebyla do dnešního dne (a tedy ani ke dni rozhodování správních orgánů v posuzované věci) přijata. Absenci prováděcího předpisu umožňuje překlenout ust. § 228 zákona o služebním poměru, podle něhož se „do vydání vyhlášky k provedení § 104 odst. 2 postupuje podle vyhlášky č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění.“

Dle citované vyhlášky (ve znění platném a účinném do 31. 12. 2013) je výše odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění stanovována podle sazeb bodového ohodnocení (blíže upraveno v přílohách citované vyhlášky) obsaženého v lékařském posudku, přičemž hodnota jednoho bodu činí 120 Kč (ust. § 7 odst. 2 citované vyhlášky). Za podmínek stanovených ust. § 6 citované vyhlášky může lékař bodové hodnocení odpovídajícím způsobem zvýšit. Další možnost navýšení částky odškodnění je upravena v ust. § 7 odst. 3 citované vyhlášky, podle něhož „[v]e zvlášť výjimečných případech hodných mimořádného zřetele může soud výši odškodnění stanovenou podle této vyhlášky přiměřeně zvýšit.“

Jak již bylo konstatováno, za jádro sporu mezi účastníky lze označit zodpovězení otázky, zda služebnímu funkcionáři přísluší posuzovat naplnění podmínek pro zvýšení odškodnění dle ust. § 7 odst. 3 citované vyhlášky. Touto problematikou se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 Ads 2/2011-66, publikovaným pod č. 2543/2012 Sb. NSS (dostupný na www.nssoud.cz), který zcela jednoznačně uzavřel, že „[u]stanovení § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, užitě dle § 228 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, je třeba vykládat tak, že o zvýšení

odškodnění v případě služebních úrazů rozhoduje služební funkcionář podle stejných kritérií jako soudy v občanskoprávních a pracovněprávních věcech.“ Obdobně se k této problematice vyjádřil i Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 2. 7. 2009, sp. zn. 22 Ca 247/2008. Krajský soud se s těmito judikatorními závěry plně ztotožňuje. Nelze ponechat bez povšimnutí, že úmyslem zákonodárce bylo vytvořit pro příslušníky bezpečnostních sborů odchylnou úpravu stanovování výše náhrad. Zmocnění k vydání podzákonného předpisu však zůstalo nevyužito. Pro tento případ samotný zákon o služebním poměru odkazuje na citovanou vyhlášku, která však byla primárně přijata pro účely odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění ve vztazích občanskoprávních a pracovněprávních. Krajský soud je tedy přesvědčen, že užívá-li citovaná vyhláška v ust. § 7 odst. 3 pojmu „soud“, je třeba s ohledem na zde popsané specifické okolnosti pro účely rozhodování o náhradách za ztížení společenského uplatnění v prostředí služebních poměrů dovodit, že se tato pravomoc vztahuje i na služebního funkcionáře, neboť ten je dle speciální právní úpravy služebního poměru oprávněn o těchto náhradách rozhodovat (viz § 111 odst. 2 in fine zákona o služebním poměru). Opačný výklad by totiž v konečném důsledku vedl k nedůvodným nerovnostem mezi příslušníky bezpečnostních sborů a osobami v klasickém zaměstnaneckém poměru. Příslušníci bezpečnostních sborů totiž nemají (na rozdíl od osob v zaměstnaneckém poměru) možnost obrátit se s nárokem na zvýšení náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění dle ust. § 7 odst. 3 citované vyhlášky na civilní soud. Nečinnost státních orgánů (představovanou nepřijetím odpovídajícího prováděcího předpisu) nelze vykládat k tíži účastníků řízení, kteří by tak byli diskriminováni na základě své příslušnosti k bezpečnostnímu sboru. Nadto je krajský soud přesvědčen, že nebylo ani úmyslem zákonodárce vyloučit možnost mimořádného zvýšení odškodnění (náhrad) v odůvodněných případech i pro příslušníky bezpečnostních sborů.

Shora uvedené závěry nalézají oporu rovněž ve skutečnosti, že obdobným způsobem je na problematiku zvyšování náhrad za ztížení společenského uplatnění nahlíženo i v případě příslušníků Policie ČR či vojáků z povolání (k tomuto viz usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2003, sp. zn. 16 Co 468/2003, publikované pod č. 55/2005 Sb. NS, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2007, sp. zn. 21 Cdo 2379/2006).

Lze tedy shrnout, že pokud se žalovaný odmítl zabývat naplněním kritérií pro mimořádné zvýšení náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění ve smyslu ust. § 7 odst. 3 citované vyhlášky, zatížil svoje rozhodnutí vadou způsobující jeho nezákonnost. Z tohoto důvodu krajskému soudu nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude na žalovaném, aby náležitým způsobem posoudil, zda jsou podmínky pro postup dle ust. § 7 odst. 3 citované vyhlášky dány či nikoliv, přičemž je povinen reflektovat i související judikaturu civilních soudů, jakož i stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2011, sp. zn. Cpjn 203/2010, přístupné na www.nsoud.cz.

Pro úplnost krajský soud dodává, že si je vědom legislativních změn v oblasti odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění v souvislosti s rekonstrukcí soukromého práva, tj. zejména přijetím zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, účinného od 1. 1. 2014, jímž byla citovaná vyhláška zrušena. Přitom přestože se právní úprava rozhodná pro posouzení věci bude odvíjet zásadně od data vzniku škodné události (služebního úrazu), poukazuje krajský soud na ust. § 3030 občanského zákoníku, podle něhož „[i] na práva a povinnosti, která se posuzují podle dosavadních právních předpisů, se použijí ustanovení části první hlavy I.“ Při posuzování nároku žalobce bude tedy nezbytné postupovat podle dosavadní právní úpravy, avšak optikou zásad hlavy I občanského zákoníku, které

působí zejména jako korektiv garantující přijetí rozhodnutí kladoucího důraz na zachování lidské důstojnosti. Jako vodítko přitom služebnímu funkcionáři mohou posloužit i závěry obsažené ve znaleckém posudku ze dne 22. 1. 2014, jakož i aktuální lékařské zprávy (posudky), které žalobce dokládal i v průběhu soudního řízení, avšak s ohledem na charakter zjištěných vad napadeného rozhodnutí již nebyly v tomto řízení jako důkaz provedeny.

VII. Náklady řízení

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a právní zástupkyni žalobce vznikly náklady za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby a sepsání repliky k vyjádření žalovaného) po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je právní zástupkyně žalobce plátkyní daně z přidané hodnoty, byla odměna právního zastoupení zvýšena o částku odpovídající DPH ve výši 21 %. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 15.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. června 2016

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová